

състояние на това райско жгълче отъ България. Долината на длъжъ изобилва съ хубава изворова вода; трѣбва се отдаде право на турската администрация, че тя се не е скъпила за правенето кладенци и чушми, които се срѣщатъ въ всѣки 4—5 версти. При първата такава чушма поискахъ да се напия, нѣ полусгившия трупъ на убитъ единъ турчинъ който се тукъ търкаляше, премахна жаждата ми; проводникъ се доближи до трупа, ритна го съ кракъ и каза, че това е башибозукъ. Отъ тука до Казанлъкъ се простира съвършено правъ и едничакъ пътъ, тъй щото азъ отпустахъ дадения ми отъ Панайота проводникъ назадъ въ Ханъ Кюи.

Около половината на пътя, между Казанлъкъ и Ханъ Кюи, по брѣговете на бистрата рѣчица, распрострѣло се голѣмото богато село, Мѣглишъ, което потъва въ хубавата зеленина на градинитѣ си. Макаръ населението да си е въ селото, нѣ на улицата — ни жива душа: всичко се затулило и заключило въ добръ сжзидани камъни огради. Спрѣхъ се прѣдъ единъ отъ домоветѣ, начевахъ да моля да ми отворятъ, нѣ дълго врѣме не приехъ никакъвъ отговоръ, при всичко че въ двора зашумѣха и залаяха кучетата.

Слѣдъ дългитѣ чакъ викания на проводника, зачуха се бързи раскраси и женски гласъ задъ протката, който ни разситваше кои сме ние. Като се задоволи отъ отговора на моя чичерове, домакинката отвори протката, а сѣтне и вратията.

Всичкото семейство бѣше на купъ, съ исклучение нѣ домакина, който билъ отишелъ за малко врѣме къмъ одного отъ сжсѣдитѣ си. „Защо се така заключвате и отъ кого ви е страхъ?“ попитахъ азъ домакинката. „Отъ всички и отъ всичко се боимъ!“ приехъ отговоръ, „и отъ турцитѣ се боимъ: мнозина отъ тѣхъ, слѣдъ битката на Шибка, се скитатъ по планината около Казанлъкъ, и отъ рускитѣ казаци се боимъ: тѣ искатъ отъ насъ храна за конетѣ си, а ний храна вѣваме; ето защо се и заключваме!“.

На скоро пристигна и домакина; той излѣзе добръ познатъ съ семейството на моя проводникъ Търновчанинъ.

Наченаха да ни гощаватъ; освѣтъ обикновенната похабка — сирене, млѣко, яйца и печена фокешка, извадиха